

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615010139
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4615010139.6

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci obžalovaného I. G., pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, 4 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 06.03.2019, č.k. 1T/54/2015-1216, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného I. G., narodeného XX.XX.XXXX z a m i e t a, pretože zistil, že nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Topoľčany (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného I. G. za vinného pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, 4 písmeno a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

ako vodič slovenského autodopravcu s názvom JoPa Trade, s.r.o., so sídlom Bratislava, Klincová 37/ B, IČO: 45264392, vystupujúci klamlivo pod menom A. Z., sa dostavil dňa 14.03.2012 v čase od 16,30 hod. do 17,00 hod. do objektu spoločnosti DHL Solutions s.r.o. v obci Jirny, Poděbradská 603, okr. Praha - východ, Česká republika s nákladným vozidlom zn. DAF s EČV: BA XXX PG a návesom s EČV: BA XXX YY a prevzal k preprave 5.940 kusov krabíc s tovarom spoločnosti LEGO Trading, s.r.o, so sídlom Praha 3, U Nákladového nádraží 3265/10, IČO: 25093762, ktoré mal prepraviť a vyložiť u odberateľa Tesco ProLogis Park A 507 Galanta - Gáň, avšak predmetný tovar do miesta určenia v rozpore s príslubom nepriviezol, ale s týmto naložil doposiaľ nezisteným spôsobom, čím spôsobil poškodenú spoločnosť LEGO Production s.r.o., so sídlom Kladno, Jutská 2779, Česká republika, IČO: 26128209, škodu vo výške 257.443,- Eur (6.336.949,- CZK).

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 221 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúcu okolnosť, zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, postupom podľa § 38 odsek 7 Trestného zákona nepodmienečný súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona obžalovaného na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek I Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste mu uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 25.07.2016, sp.zn. 30T/162/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 21.09.2017, sp.zn. 5To/79/2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť LEGO Production, s.r.o. so sídlom Kladno, Jutská 2779, Česká republika, IČO: 26128209 s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, napádajúc ho vo výrokoch o vine, treste a ochrannom dohľade, podal odvolanie obžalovaný vlastným písomným podaním i písomným podaním jeho (pôvodnej) obhajkyne.

Vo vlastnom písomnom zdôvodnení odvolania namietal, že žalovaného konania sa mal dopustiť ako vodič slovenského autodopravou JoPa Trade, s.r.o., z čoho je zrejmé, že vykonával prácu a mohol vykonávať prácu a používať nákladné motorové vozidlo výlučne na základe zadania autodopravou a nemal teda možnosť svojvoľne nakladať s nákladným motorovým vozidlom, takto mohol konať výlučne na zadanie majiteľa vozidla, inak by sa predsa dopustil trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, čo však v danej veci preukázané nebolo.

Svedok F. sa vyjadril, že s predmetnou vecou, ktorá mu je kladená za vinu, nemá nič spoločné, teda je zrejmé, že nekonal úmyselne, v úmysle niekoho uviesť do omylu alebo využiť niečí omyl a rovnako sa ani týmto konaním na úkor seba neobohatil.

Ďalej poukázal na výpoveď svedka N., ktorý v inom konaní vedenom Okresným súdom v Trnave, avšak súvisiacom s danou vecou, uviedol, že ho (obžalovaného) nepozná, v predmetnom konaní však už vypovedal, že ho pozná a že sa mal dopustiť konania kladeného mu za vinu. Týmito rozporuplnými vyjadreniami svedka N. sa súd I. stupňa nezaoberal a nie je zrejmé, na základe čoho posúdil vyjadrenia menovaného svedka v tomto konaní za pravdivé.

Namietal, že žalovaným konaním mal spôsobiť škodu v sume 257 443 eur, a to prevzatím k preprave 5 940 kusov krabíc s tovarom spoločnosti LEGO Trading, s.r.o. V takom prípade jedna krabica tovaru mala mať hodnotu v priemere cca 43,34 eur. Skutočná hodnota tovarov v danej veci sa však pohybuje v rozpätí cca 6 - 7 eur, čo v prípade vyššej hodnoty v sume 7 eur predstavuje spôsobenú škodu vo výške 41 580 eur. Súd I. stupňa sa s výškou škody rovnako žiadnym spôsobom nezaoberal, neskúmal hodnotu tovaru, pritom stačilo prezrieť webovú stránku uvedenej spoločnosti, kde je hodnota tovarov ako predajná cena deklarovaná vo výškach 6 - 7 eur za kus. Nie je teda zrejmé, na akom základe súd dospel k výške spôsobenej škody, pričom v prípade skúmania skutočne spôsobenej škody má jej výška podstatný vplyv aj na právnu kvalifikáciu skutku.

Teda minimálne s poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že súd I. stupňa nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, aby na jeho základe mohol byť vyslovený jednoznačný a nespochybniteľný záver, že sa dopustil úmyselného trestného činu a že týmto konaním mal spôsobiť škodu vo výške 257 443 eur. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, čím je preukázané konanie jeho osoby, ktoré bolo kvalifikované ako spáchanie trestného činu kladeného mu za vinu napadnutým rozsudkom, najmä čo sa týka jeho úmyslu dopustiť sa takéhoto konania a výšky spôsobenej škody.

Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu.

V dôvodoch odvolania predložených prostredníctvom obhajkyne (JUDr. Vladimíry Mituchovičovej) hodnotil napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako zmätočný, nesprávny a nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní a závery v odôvodnení rozsudku ako úplne nezmyselné a právny názor za zle posúdený vzhľadom k vykonanému dokazovaniu.

Vinu od začiatku popiera, priznal iba, že bol vyslaný ako vodič pánom A. a následne kamión odovzdal na čerpacej stanici v Bratislave, za čo dostal odmenu.

Svedok F. uviedol, že vodiči nemali vedomosť o podvodných prepravách. Svedok N. uviedol, že ho pozná, že bol členom organizovanej skupiny ako vodič, ktorú viedol F., avšak o konkrétnej preprave Lega nemal žiadnu vedomosť, avšak v inom trestnom konaní (v zmysle už vyššie uvedeného) na súde uviedol, že ho nepozná. Má za to, že svedok N. v tomto konaní vypovedal účelovo, aby sám sebe zaistil lepšiu pozíciu a nižší trest, pretože bol už v minulosti, ako aj v súčasnosti je, trestne stíhaný a zároveň bol aj vo výkone trestu odňatia slobody. Je preto názoru, že svedok N. vo svojej výpovedi klamal, jeho výpoveď bola urobená len účelovo a preto je ako svedok nedôveryhodný.

Taktiež sa nestotožňuje so záverom súdu, že spôsobil poškodenej spoločnosti škodu vo výške 257 443 eur, pretože výška škody nebola v konaní preukázaná a poškodená spoločnosť si do skončenia prípravného konania škodu ani nevyčíslila.

Vychádzajúc z hodnoty jednej krabice predmetného lega podľa zistení z internetu mohla byť spôsobená škoda maximálne vo výške 33 264 eur, pretože v tom čase (v roku 2012) bola hodnota jednej krabice lega 5,60 eur.

Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnúť rozsudok oslobodil ho spod obžaloby.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného - po viacerých jeho skorších zmarených termínoch, s dôsledku vyhýbaní sa obžalovaného súdneho pojednávaniu a nemožnosti zabezpečenia jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí (ktorého účasť bez jeho súhlasu, ktorý obžalovaný nedal, bola nevyhnutná) a po neúspešnom vyčerpaní zákonných prostriedkov daných Trestným poriadkom na zabezpečenie prítomnosti obžalovaného na verejnom zasadnutí (predvolanie, predvedenie, príkaz na zatknutie) - vykonal odvolací súd v neprítomnosti obžalovaného, aplikujúc ustanovenie § 360 Trestného poriadku s poukazom na § 358 odsek 1 Trestného poriadku o konaní proti ušlému.

Obhajca nevybočujúc z rámca dôvodov písomných odôvodnení odvolania obžalovaného, navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby. Prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra, nezistiac pochybenia súdu I. stupňa, ktoré by boli obžalovanému na prospech, navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť odvolaním dotknutých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd primárne konštatuje, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom aj svoje úvahy pri hodnotení dôkazov v zásade vecne a logicky zahrnul do odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje ako na správne bez potreby doplnenia alebo opakovania v ňom uvedenej argumentácie. V trestnom procese sa tiež nedopustil takých procesných chýb, ktoré by atakovali právo na obhajobu obžalovaného alebo jeho právo na spravodlivý súdny proces.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného len zdôrazňuje, že súhrn dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom vytvoril dostatočne presvedčivý podklad pre záver o absencii dôvodných pochybností v otázkach, že žalovaný skutok sa stal, tento je trestným činom v zmysle obžaloby i napadnutého rozsudku z pohľadu všetkých aplikovaných znakov skutkovej podstaty súdeného obzvlášť závažného zločinu a že tohto sa dopustil úmyselne obžalovaný.

Jeho obrana založená na tvrdení, že hoci vykonal inkriminovanú kamiónovú prepravu z Bratislavy do obce Jirny v Českej republike a napäť už s naloženým tovarom, bez vedomosti o tom, že sa týmto účastní na podvodnom konaní, bola dôkazne vyvrátená.

Jeho tvrdenie, že mal byť zamestnancom spoločnosti JoPa Trade s.r.o. (ktorá reagovala na ponuku zákazky na vykonanie prepravy tovaru prostredníctvom nestotožnenej osoby vystupujúcej pod priezviskom „A.“) a teda konal v zmysle pokynu zamestnávateľa, bolo preukázané ako klamlivé. Preukázané bolo, že v inkriminovanom čase bol nezamestnaný (nebol ani živnostník a ani v akomkoľvek pracovnoprávnom vzťahu evidovanom Sociálnou poisťovňou. Samotná spoločnosť JoPa Trade bola spoločnosťou fakticky nevykonávajúcou akúkoľvek podnikateľskú činnosť, keď jediný konateľ tejto spoločnosti (v zmysle zápisu v obchodnom registri) svedok M. A. sám nevedel vysvetliť dôvod jeho zápisu ako konateľa v takejto spoločnosti, jeho vzťah k tejto spoločnosti zaprel, uvádzajúc domnienku, že mohli byť pre zápis do obchodného registra zneužitie jeho osobné údaje v dôsledku v minulosti strateného dokladu totožnosti. Ani obžalovaný pritom nepotvrdil, že by malo ísť u tohto svedka o toho pána A., na žiadosť ktorého prepravu vykonal.

Sám obžalovaný sa v prípravnom konaní (keď na hlavnom pojednávaní využil právo nevyповeдаť) vyjadril v zmysle, že za účelom vykonania inkriminovanej prepravy ho oslovil „nejaký pán A.“, ku ktorému nemal akýkoľvek vzťah a ktorého ani nevedel bližšie (okrem priezviska) identifikovať.

Pokiaľ ide o skutkovo ustálenú skutočnosť, že obžalovaný konal „ako vodič slovenského autodopravcu s názvom JoPa Trade s.r.o. ...“, túto je nevyhnutné v svetle vykonaného dokazovania rozumieť tým spôsobom, že obžalovaný sa v inkriminovanom sklade za takúto osobu vydával (nie, že ňou bol).

Skutočnosť, že práve obžalovaný sa nachádzal v inkriminovanom sklade bola preukázané obrazovými (kamerovými) záznamami z daného skladu a antropologickým znaleckým posudkom, ktorým bol bez pochybností obžalovaný stotožnený s osobou vodiča predmetného kamióna.

V tejto súvislosti je namieste zdôrazniť, že daná trestná vec bola v súlade s postupom predpokladaným Trestným poriadkom odovzdaná orgánmi Českej republiky orgánom Slovenskej republiky, ktoré ju prevzali a časť dôkazov zabezpečených v štádiu trestného konania v Českej republike je zákonná a procesne použiteľná aj v následnom trestnom procese v Slovenskej republike (teda aj antropologický znalecký posudok KEÚ Českej republiky).

Z listinných dôkazov (najmä medzinárodný nákladný list, objednávka prepravy), i svedeckých výpovedí (najmä A. N.), vyplýva, že za autodopravcu na vykonanie prepravy sa v systéme elektronickej zákazky na vykonanie prepravy prihlásil „nejaký p. A.“, ktorý oznámil ako vodiča prepravy „A. Z.“ Osobe ako vodičovi s týmto menom a priezviskom bol odovzdaný tovar pracovníkmi skladu, pričom z popisu mechanizmu vydávania tovaru zo skladu relevantnými svedkami (najmä L. M. O.) bolo vyvrátené obžalovaným uvádzané tvrdenie, že v danom sklade sa predstavil svojím pravým menom a že identifikáciu dokladom totožnosti od neho nikto nežiadal. Tovar totiž mohol byť vydaný len osobe, ktorá sa dokladom totožnosti preukázala ako osoba uvedená ako vodič na objednávke prepravy, a to bol A. Z. (nie I. G.). Len marginálne, pokiaľ aj bola stotožnená osoba s identickým menom a priezviskom, svedok A. Z. vypočutý na hlavnom pojednávaní ako svedok nepotvrdil akúkoľvek súvislosť s posudzovanou trestnou činnosťou, resp. ani len vlastný vzťah ku kamiónovej preprave a takáto súvislosť ani z iných dôkazov nevyplývala.

Popri vyššie uvedenom, pokiaľ obžalovaný potvrdil, že cestu kamiónom (majúc na zreteli ťahač s evidenčným číslom N a náves s evidenčným číslom N vykonal v podstate súvisle po diaľnici vedúcej z Bratislavy do Prahy, so zjazdom z diaľnice na obec Jirny, záznamy z mýtnych systémov Slovenskej i Českej republiky vyvracajú, že kamión z vyššie uvedenými evidenčnými číslami sa po tejto diaľnici v rozhodnom čase pohyboval. Súčasne oprávnení užívatelia vozidiel, ktorým legálne uvedené evidenčné čísla boli pridelené a aj reálne s vozidlami disponovali v čase žalovaného skutku - spoločnosť Quesheng s.r.o. (ťahač) a Bray s.r.o. (náves) vyvrátili, že by týmito vozidlami bola v rozhodnom čase vykonávaná jazda po vyššie uvedenej diaľnici, čo plne korešponduje so zisteniami z mýtnych systémov.

Z uvedeného vyplýva, že jazdu po diaľnici obžalovaný nevyhnutne musel vykonať na kamióne s inými evidenčnými číslami (ťahača a návesu) než ktorými bol opatrený kamión, ktorým sa dostavil do skladu v obci Jirny (v rámci nakládky inkriminovaného tovaru). Nevyhnutne preto počas jazdy týmto kamiónom muselo dôjsť k výmene evidenčných čísel na kamióne, ktorý viedol obžalovaný (fakt, že ho viedol on, ani sám nespochybňoval), a to na úseku cesty medzi poslednou mýtnou bránou (kde naposledy bolo vozidlo evidované príslušnou mýtnou bránou) a samotným skladom v obci Jirny (kde už podľa kamerových záznamov aj listinných dôkazov z predmetného skladu kamión disponoval evidenčnými číslami aj skutkovo ustálenými a tými, ktoré boli prepravcom (nestotožnenou osobou vystupujúcou pod priezviskom A.) v objednávke uvedené.

Vzhľadom na vyššie uvedené, prijatie pravdivosti obhajobnej verzie obžalovaného o tom, že v skutočnosti nevedel, že sa podieľa na podvodnom pokonaní v súvislosti s popisovanou prepravou tovaru by znamenalo súčasne prijatie ako logického toho záveru, že obžalovaný si počas jazdy kamiónom z Bratislavy do obce Jirny a naspäť nevšimol, a to až v dvoch prípadoch (na ceste tam i naspäť), že mu medzi skladom v obci Jirny a prízjazdom na diaľnicu (resp. prvú mýtnu bránu na nej umiestnenú) iná osoba vymenila evidenčné čísla na ťahači i návese. Uvedenú myšlienkovú konštrukcia však odvolací súd hodnotí ako nelogickú, až absurdnú, a preto ju neprijíma.

Priamy vzťah k naplneniu (i) subjektívnej stránky (v danom prípade úmyselné zavinenie) ako obligatórneho znaku žalovaného trestného činu obžalovaným má okrem vyššie uvedeného aj dôkazne preukázaná spojitosť medzi obžalovaným a spoločnosťou Eeva s.r.o.

Práve spoločnosť Eeva totiž bola evidovaná ako vlastníčka ťahača s evidenčným číslom N krátkodobou od 12.03 do 27.03.2012, avšak spadajúci práve do obdobia spáchania žalovaného skutku (14.03.2012).

Ťahač s uvedeným evidenčným číslom bol pritom prostredníctvom mýtnych systémov Slovenskej i Českej republiky evidovaný v rozhodnom čase ako jazdaci práve na relevantnom diaľničnom úseku (z Bratislavy po zjazd na obec Jirny). Na ťahači práve s týmto evidenčným číslom bol obžalovaný policajnými orgánmi Českej republiky kontrolovaný ako vodič v období po inkriminovanom skutku v súvislosti s podozrením s iným podvodným konaním než je posudzované v tejto trestnej veci.

Svedkyňa D. A., v obchodnom registri v rozhodnom čase zapísaná ako jediná spoločníčka a konateľka spoločnosti Eeva pritom sama seba usvedčila, že bola tzv. „bielym koňom“ v tejto spoločnosti, keď za danú spoločnosť akúkoľvek podnikateľskú činnosť nevykonávala, nevie o predmetnom ťahači evidovanom na túto spoločnosť a usvedčila práve obžalovaného ako sprostredkovateľa prevodu uvedenej spoločnosti na jej osobu (od svedka H. G.) a s uvedeným prevodom súhlasila len pre nepatrnú odmenu, ktorú za taký prevod (po podpise „nejakých papierov“ u notára) obdržala od obžalovaného v sume 200 eur. Sama tak potvrdila len formálnosť svojho postavenia ako spoločníčky a konateľky uvedenej obchodnej spoločnosti a aktivitu obžalovaného pri jej prevode.

Uvedené skutočnosti tak v súhrne usvedčujú obžalovaného z toho, že po diaľnici v rozhodnom čase viedol ťahač práve s evidenčným číslom N ktoré je inak legálne evidenčne pridelené ťahaču, ktorý vlastnícky patril v danom čase spoločnosti Eeva (ktorého spoločníčkou a konateľkou bola svedkyňa D. A., ktorej takúto pozíciu zabezpečil formálne práve obžalovaný).

Navyše obžalovaný i vlastnou obhajobnou verziou sám seba usvedčil minimálne v tom rozsahu, že prepravu, ktorú vykonával, nevykonával v súlade s vlastnými povinnosťami vodiča vyplývajúcimi z medzinárodného nákladného listu, ktorý prijal v predmetnom sklade a z ktorého jednoznačne vyplynulo miesto vykládky v logistickom parku v Galante, keď kamión s tovarom v rozpore s tým podľa jeho tvrdení odovzdal v Bratislave na benzínovej pumpe osobe, ktorú ani sám nevedel identifikovať (nejakému páňovi A.).

Z uvedených skutočností tak vyplýva dostatočne presvedčivý záver o zavinení obžalovaného (vo forme priameho úmyslu) dopustiť sa žalovaného trestného činu, ako toho znaku žalovaného trestného činu, ktorý vo svojej obhajobnej obrane spochybňoval.

I keď z vykonaného dokazovania vyplývajú silné indície, že na žalovanom skutku sa obžalovaný nepodieľal sám, i dostatočne sofistikované úkony zjavne smerujúce k sťaženiu objasnenia podvodného konania a odhalenia jeho páchatel'ov, s konečným cieľom obohatenia sa podvodne vylákaným tovarom predstierajúc jeho riadnu prepravu na miesto určenia, namiesto je zdôrazniť zásadu akuzáčného procesu, podľa ktorej súd rozhoduje na podklade obžaloby (eventuálne návrhu na schválenie dohody o vine a treste) len o skutku obžaloby (resp. návrhu) a len vo vzťahu k obvinenému, teda fakt neodhalenia i ďalších osôb účastných na žalovanom skutku nič nemení na plnej trestnej zodpovednosti obžalovaného za žalovaný trestný čin.

Pokiaľ sa obžalovaný v odvolacích námietkach ako na podstatné a nesprávne vyhodnotené dôkazy zamerá na výpovede svedkov F. F. a O. N., domáhajúc sa vyhodnotenia ich výpovedí v jeho prospech (u svedka F.), resp. namietajúc nehodnovosť svedka N., odvolací súd zdôrazňuje, že význam uvedených svedkov z pohľadu celkového objemu i kvality vykonaných dôkazov je len periférny (sekundárny) z dôvodu, že ani jeden z týchto svedkov nevypovedal o akýchkoľvek súvislostiach so žalovaným trestným činom. Uvedení svedkovia, ako osoby v iných trestných veciach odsúdené pre obdobnú trestnú činnosť ako je posudzovaná, sa obsahom svojich výpovedí vyjadrovali k iným prípadom tzv. „podvodnej kamiónovej prepravy“, resp. k tomu, či v súvislosti s ňou majú poznatky aj o obžalovanom ako osobe sa na nej podieľajúcej, avšak k objasneniu samotného skutku obžaloby v tejto trestnej veci nevypovedali o akýchkoľvek relevantných skutočnostiach.

Výpoveď svedka F. o tom, že vodiči v obdobných prípadoch nemuseli nevyhnutne vedieť, že sa podieľajú v súvislosti s prepravou tovaru na podvodnom konaní (keď na druhej strane ani nevytlúčil, že takú vedomosť mať mohli), resp. výpoveď svedka N. o tom, že obžalovaného v minulosti poznal ako vodiča vedome sa účastného na iných prípadoch tzv. „fantómovej prepravy“, tak zo žalovaného

skutku priamo obžalovaného neusvedčujú, keď len dotvorili obsahom výpovedí celkový obraz motivácie a konkrétnych spôsobov kriminálneho podvodného konania využívaného v typovo obdobnej trestnej činnosti.

Pri namietaní hodnovernosti svedka N. (zdôrazňujúc, že v tejto veci uvádzal, že obžalovaného pozná, hoci v inej trestnej veci to svedok zapieral), odvolací súd len marginálne pripomína obžalovanému, že počas jeho trestného stíhania - v časti ktorého bol i vo výkone trestu odňatia slobody (v dôsledku prechádzajúceho odsúdenia) a vykonával trest v identickom ústave ako svedok N. - bol usvedčený aj z konkrétnej snahy ovplyvňovať svedka N. o tom, ako má v jeho prospech ako svedok vypovedať v tejto trestnej veci, a to nie len výpoveďou samotného svedka N. ale i záznamami konkrétneho ústavu na výkon trestu o zaistení tzv. „motákov“ a ich vyšetrovaní, pričom konkrétna (i spisovo zaistená) listina s textom obžalovaného adresovaná svedkovi N. je obsahom dostatočne jasná v jeho motivácii pre ovplyvnenie svedka N. a svedčí i o tom, že ide o osoby, ktoré sa navzájom poznajú.

Napokon k odvolacej námietke obžalovaného proti spôsobu určenia výšky škody, aj skutkovo ustálenej vo výroku o vine napadnutého rozsudku (jeho tzv. skutkovej vete) odvolací súd zdôrazňuje, že skutkovo ustálená škoda bola určená na podklade listinných dôkazov, kde primárne odvolací súd poukazuje na faktúru spoločnosti Lego Trading s.r.o. vystavenú pre spoločnosť Tesco, z ktorej vyplýva, že spoločnosť Lego Trading s.r.o. (v mene poškodennej spoločnosti Lego Production s.r.o., na podklade ich zmluvného vzťahu) fakturovala za právajúceho kúpnu cenu za predmetný tovar, ktorý bol obžalovaným podvodne vylákaný z predmetného skladu a ktorý sa kupujúcemu (spoločnosti Tesco) do dispozičnej sféry už nedostal, a to v peňažnej sume 257 442,56 eur.

Takto skutkovo ustálená škoda preto vyjadruje peňažnú sumu, ktorú by poškodená spoločnosť (ako predávajúci) obdržala od kupujúceho (Tesco) v prípade, že by preprava tovaru bola vykonaná v súlade s medzi týmito zmluvnými stranami dohodnutým spôsobom, teda za predpokladu, že by k podvodnému konaniu zo strany obžalovaného (ktorý predmetný tovar podvodne vylákal zo skladu a disponoval s ním spôsobom, že sa kupujúcemu do dispozičnej sféry nedostal) nedošlo, čím je vyjadrená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním obžalovaného a takto vzniknutou škodou na strane poškodeného.

Odvolací súd preto obžalovaným uvádzaný spôsob správneho výpočtu škody len poukazom na internetovo zistené ceny daného tovaru neakceptoval.

Na podklade uvedeného i vo svojej podstate správnych úvah formulovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku súdom I. stupňa, vina obžalovaného skutkovo i právne v zmysle napadnutého rozsudku dôkazne preukázaná bola.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov súd I. stupňa nepochybil spôsobom, ktorý by bol v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd zdôrazňuje, že len z podnetu odvolania obžalovaného nie je oprávnený v odvolacom konaní zvrátiť akýmkoľvek spôsobom napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného (zásada zákazu reformatio in peius).

Z uvedeného dôvodu len vytýka súdu I. stupňa, bez odrazu zistených pochybení do výroku odvolacieho rozhodnutia, že v posudzovanom prípade súd I. stupňa odsudzuje obžalovaného pre obzvlášť závažný zločin (pre ktorý je stanovená v § 221 odsek 4 Trestného zákona základná trestná sadzba odňatia slobody 10 až 15 rokov) nereagoval pri ukladaní trestu na fakt, že obžalovaného odsudzoval pre opakovaný obzvlášť závažný zločin, keď už v minulosti bol odsúdený za trestný čin, ktorý v ponímaní aktuálne účinného Trestného zákona má charakter (z pohľadu trestnej sadzby 10 až 15 rokov odňatia slobody) obzvlášť závažného zločinu (ide o doposiaľ nezahladené odsúdenie vo veci vedenej Krajským súdom v Nitre pod sp.zn. 1T/26/2000 - bod 3/ registra trestov, pre pokus trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov spolupáchatelstvom podľa § 8 odsek 1 a § 9 odsek 2 k § 140 odsek 2 alinea druhá, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku).

Uvedený fakt v posudzovanej trestnej veci odôvodňoval sprísnenie (zvýšenie) dolnej hranice základnej trestnej sadzby o dve tretiny podľa § 38 odsek 6 Trestného zákona a súčasne nebol dôvodom pre neprihliadanie na túto skutočnosť s odkazom na § 38 odsek 7 Trestného zákona (ako to učinil súd I.

stupňa) z dôvodu súčasného použitia tzv. asperačnej zásady podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, ktoré predpokladá, že súčasné použitie týchto ustanovení (v danom prípade § 41 odsek 2 a § 38 odsek 6 Trestného zákona) by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.

Súd I. stupňa totiž zjavne neukladal obžalovanému trest v tej časti trestnej sadzby, ktorá ako sprísnená vznikla v dôsledku použitia asperačnej zásady (v danom prípade nad 15 až do 20 rokov odňatia slobody), preto ani nemohol dospieť obhájitel'ne k záveru, že by súčasné použitie § 41 odsek 2 a § 38 odsek 6 Trestného zákona bolo pre obžalovaného neprimerane prísne z pohľadu § 38 odsek 7 Trestného zákona.

Opačný prístup k výkladu uvedených zákonných ustanovení by znamenal pripustenie stavu, kedy použitie asperačnej zásady by bolo v konečnom dôsledku v prospech páchatel'a, pretože by eliminoval sprísnenie dolnej hranice trestnej sadzby, čo je však v rozpore s účelom asperačnej zásady, ktorá naopak vyjadruje potrebu prísnejšieho postihu páchatel'ov vo viacčinnom súbehu páchajúcich viac trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom.

V posudzovanom prípade, postupná aplikácia v poradí § 38 odsek 6 a následne § 41 odsek 2 Trestného zákona mala viesť súd I. stupňa k určení obžalovanému trestnej sadzby v rozpätí 13 rokov a 4 mesiace až 20 rokov odňatia slobody.

Trest, ktorý súd I. stupňa obžalovanému uložil, tak fakticky je trestom uloženým pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd nezistil akékoľvek dôvody pre mimoriadne zmiernenie trestu obžalovanému v zmysle § 39 Trestného zákona, berúc na zreteľ, že v danom prípade obžalovanému ukladaný súhrnný trest je pre obžalovaného nie len trestom za posudzovaný obzvlášť závažný zločin, ale aj s ním vo viacčinnom súbehu skôr spáchaný zločin obdobnej povahy, na podklade odsúdenia uvedenom i vo výroku o treste napadnutého rozsudku.

Podklad pre úvahy o možnom miernejšom trestaní obžalovaného nedáva ani jeho mnohopočetná recidíva z minulosti (5 kolízií s Trestným zákonom v zmysle odpisu registra trestov), vrátane už skoršieho (aj vyššie uvádzaného) odsúdenia pre trestnú činnosť aktuálne majúcu charakter obzvlášť závažného zločinu.

Napokon podklad pre také úvahy nevytvoril ani sám obžalovaný postojom k žalovanému trestnému činu i jeho posudzovanému trestnému stíhaniu, keď tomuto sa v odvolacom konaní úmyselne vyhýbal.

Trest mu uložený súdom I. stupňa z pohľadu druhu, výmery aj zaradenia pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona tak je trestom zákonným, berúc na zreteľ povinnosť odvolacieho súdu rešpektovať zásadu zákazu zmeny k horšiemu.

Svoj zákonný podklad má i výrok napadnutého rozsudku o ochrannom dohľade v zmysle § 76 odsek 1 Trestného zákona, ktorý má v posudzovanom prípade obligatórny charakter, keď súd I. stupňa len opomenul citovať vo výroku aj ustanovenie § 78 odsek 1 Trestného zákona.

Do adhézneho výroku, ktorým súd I. stupňa odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací nebol oprávnený zasahovať, pretože tento výrok nebol napadnutý odvolaním v neprospech obžalovaného.

Pokiaľ súd I. stupňa formálne pochybil vo výroku o treste, uvádzajúc, že ide o trest nie len súhrnný, ale aj úhrnný, čo nezodpovedá § 41 Trestného zákona, ktorý upravuje pojem úhrnný trest (predmetom posudzovaného trestného konania bol jeden skutok právne posúdený ako jeden trestný čin), resp. neuviedol citáciu § 78 odsek 1 Trestného zákona vo výroku o ochrannom dohľade, odvolací súd uvedené pochybenia hodnotil ako nemajúce vplyv na vecnú (obsahovú) správnosť uvedených výrokov napadnutého rozsudku, preto nepristúpil k ich korekcii (formou ich zrušenia a nového rozhodovania v daných otázkach), ktorý postup by pôsobil nenáležite formálne.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.